

19 18.04.16 № 1292/25/12

Юлія Бірюкова

Окружний адміністративний суд міста Києва
01601, м. Київ, вул. Болбочана Петра, 8, корп. 1

**Особа, яка подає заперечення/
Відповідач у справі:**

**Державний комітет телебачення і
радіомовлення України**
01001, м. Київ, вул. Прорізна, 2

Справа № 826/2925/16
Суддя Погрібніченко І.М.

Заперечення проти адміністративного позову

Первинна профспілкова організація студії «Укртелефільм» (далі – Позивач – 1) спільно з державним підприємством «Українська студія телевізійних фільмів «Укртелефільм» (далі – Позивач – 2; Укртелефільм; підприємство) та Бевз Оленою Миколаївною (далі – Позивач – 3), разом позивачі, звернулися до Окружного адміністративного суду міста Києва з адміністративним позовом до Державного комітету телебачення і радіомовлення України (далі – Держкомтелерадіо; Відповідач) про визнання наказів Держкомтелерадіо протиправними (незаконними) та їх скасування, а саме:

від 25.08.2015 № 173 «Про реорганізацію державного підприємства «Українська студія телевізійних фільмів «Укртелефільм» (далі – Наказ № 173);

від 10.11.2015 № 346 «Про внесення змін до наказу Держкомтелерадіо від 25.08.2015 № 173» (далі – Наказ № 346);

від 01.02.2016 № 41 «Про внесення змін до наказу Держкомтелерадіо від 25.08.2015 № 173» (далі – Наказ № 41);

від 25.11.2015 № 247-к «Про передачу справ державного підприємства «Українська студія телевізійних фільмів «Укртелефільм» (далі – Наказ № 247-к).

Ухвалою Окружного адміністративного суду міста Києва від 29.02.2016 відкрито провадження в адміністративній справі та призначено справу до судового розгляду.

Ознайомившись з поданим адміністративним позовом, керуючись статтями 49, 51 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – КАС України), Відповідач подає наступні заперечення проти адміністративного позову.

I. Обставини справи.

Відповідно до абзацу другого частини другої статті 1 Закону України «Про Суспільне телебачення і радіомовлення України» (у редакції чинній на момент прийняття оскаржуваних рішень) (далі – Закон) Національна суспільна телерадіокомпанія України утворюється на базі Національної телекомпанії України, Національної радіокомпанії України, Державної телерадіокомпанії "Культура", обласних державних телерадіокомпаній, Державної телерадіомовної компанії "Крим", державних організацій "Київська державна регіональна телерадіокомпанія", "Севастопольська регіональна державна телерадіокомпанія", "Новгород-Сіверська регіональна державна телерадіокомпанія "Сіверська", "Криворізька регіональна державна телерадіокомпанія "Криворіжжя", державного підприємства "Українська студія телевізійних фільмів "Укртелефільм", що реорганізуються шляхом приєднання до Національної телекомпанії України.

З метою реалізації цього Закону та здійснення заходів, пов'язаних зі створенням НСТУ, Кабінетом Міністрів України прийнято постанову від 05.08.2015 № 567 «Деякі питання утворення публічного акціонерного товариства «Національна суспільна телерадіокомпанія України» (далі – Постанова КМУ № 567), підпунктом 1 пункту 4 якої доручено Держкомтелерадіо вжити заходів щодо реорганізації згаданих вище юридичних осіб шляхом їх приєднання до Національної телекомпанії.

На виконання вказаного Закону та постанови Держкомтелерадіо прийняв низку наказів, зокрема ті, які оскаржуються.

Так, відповідно до статті 105 Цивільного Кодексу України Держкомтелерадіо видав Наказ № 173, яким прийнято рішення про реорганізацію Позивача – 2 шляхом приєднання до Національної телекомпанії України, створено комісію з реорганізації підприємства (далі – Комісія), встановлено строк заявлення вимог кредиторів. Головою Комісії призначено в.о. генерального директора Укртелефільму Петренка В.М., якому доручалось здійснити ряд заходів, направлених на реорганізацію Позивача-2. Згідно з додатком 2 до цього наказу рішення про реорганізацію Укртелефільму було погоджено з його керівником (Петренко В.М.) та керівником Національної телекомпанії України.

Невиконання головою Комісії заходів з реорганізації стало підставою для прийняття Наказу № 346, яким внесено зміни до складу Комісії, визначивши її головою Любченко О.М.

У зв'язку зі зміною голови Комісії та з метою забезпечення проведення заходів з реорганізації Укртелефільму, Держкомтелерадіо видав Наказ № 257-к. Відповідно до його положень колишній голова Комісії Петренко В.М. повинен був передати чинному голові Комісії усі справи Укртелефільму.

Наказом № 41 Держкомтелерадіо внесено зміни до складу Комісії, у частині заміни деяких її членів.

Поряд із цим, повідомляємо, що на день подання заперечень, склад Комісії затверджений наказом Держкомтелерадіо від 02.03.2016 № 56 «Про внесення змін до наказу Держкомтелерадіо від 25.08.2015 № 173».

II. Поширення спору на юрисдикцію адміністративних судів.

Згідно з пунктом 1 частини першої статті 3 КАС України справою адміністративної юрисдикції є переданий на вирішення адміністративного суду публічно-правовий спір, у якому хоча б однією зі сторін є орган виконавчої влади, орган місцевого самоврядування, їхня посадова чи службова особа або інший суб'єкт, який здійснює владні управлінські функції на основі законодавства, в тому числі на виконання делегованих повноважень.

Відповідно до частини другої статті 4 КАС України юрисдикція адміністративних судів поширюється на всі публічно-правові спори, крім спорів, для яких законом встановлений інший порядок судового вирішення.

Законодавство не містить визначення терміна "публічно-правовий спір". Для розгляду спору адміністративним судом необхідно встановити його публічно-правовий зміст (характер). Для з'ясування характеру спору суди повинні враховувати, що протилежним за змістом є приватноправовий спір. Це означає, що в основі розмежування спорів лежить поділ права на публічне та приватне. (абзац другий пункту 2 Постанови Пленуму Вищого адміністративного суду України від 20.05.2013 № 8 «Про окремі питання юрисдикції адміністративних судів» (далі – Постанова Пленуму ВАС України).

Поряд із цим, Пленум ВАС України при розгляді питання юрисдикції адміністративних судів дійшов висновку, що вирішуючи питання про віднесення норми до публічного права, а спору до публічно-правового, суди повинні враховувати загальнотеоретичні та законодавчі критерії. Зокрема, за змістом пункту 1 частини першої статті 3 КАС України у публічно-правовому спорі, як правило, хоча б однією стороною є орган виконавчої влади, орган місцевого самоврядування, їхня посадова чи службова особа або інший суб'єкт, який здійснює владні управлінські функції на основі законодавства, у тому числі на виконання делегованих повноважень (абзац перший пункту 3 Постанови Пленуму ВАС України).

Суди повинні звертати увагу на те, що спір набуває ознак публічно-правового за умов наявності серед суб'єктів спору публічного органу чи посадової особи, а й здійснення ним (ними) у цих відносинах владних управлінських функцій (абзац другий пункту 3 Постанови Пленуму ВАС України).

Для цілей і завдань адміністративного судочинства владну управлінську функцію необхідно розуміти як діяльність усіх суб'єктів владних повноважень з виконання покладених на них Конституцією чи законами України завдань (абзац третій пункту 3 Постанови Пленуму ВАС України).

Окрім цього, відповідно до статті 17 КАС України юрисдикція адміністративних судів поширюється на правовідносини, що виникають у зв'язку з здійсненням суб'єктом владних повноважень владних управлінських функцій, а також у зв'язку з публічним формуванням суб'єкта владних повноважень шляхом виборів або референдуму. Юрисдикція адміністративних судів поширюється на публічно-правові спори, зокрема спори фізичних чи юридичних осіб із суб'єктом владних повноважень щодо оскарження його рішень (нормативно-правових актів чи правових актів індивідуальної дії), дій чи бездіяльності.

Так, позовні вимоги позивачів ґрунтуються на протиправності прийнятих Відповідачем рішень, які пов'язані з реорганізацією Укртелефільму. Таким чином, рішення Відповідача, на їх думку, потрібно розглядати в адміністративному суді з огляду на наведене положення частини другої статті 17 КАС України.

Звертаємо увагу Суду на те, що при розгляді спорів фізичних чи юридичних осіб із суб'єктом владних повноважень щодо оскарження його рішень (нормативно-правових актів чи правових актів індивідуальної дії), дій чи бездіяльності, потрібно визначити правову природу оскаржуваних рішень та належності їх до нормативно-правових актів чи правових актів індивідуальної дії.

У зв'язку з цим, вважаємо за доцільне зупинитися на основних рисах цих актів.

Відповідно до пункту 1.4 наказу Міністерства юстиції України від 12.04.2005 № 34/5 «Про вдосконалення порядку державної реєстрації нормативно-правових актів у Міністерстві юстиції України та скасування рішення про державну реєстрацію нормативно-правових актів, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 12.04.2005 за № 381/10661 нормативно-правовий акт це офіційний документ, прийнятий уповноваженим на це суб'єктом нормотворення у визначеній законом формі та порядку, який встановлює норми права для неозначеного кола осіб і розрахований на неодноразове застосування.

Згідно з абзацом третім пункту 8 Положення про Державний комітет телебачення і радіомовлення України, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 13.08.2014 № 341 нормативно-правові акти Держкомтелерадіо підлягають державній реєстрації в установленому законодавством порядку.

Таким чином, Держкомтелерадіо вправі приймати нормативно-правові акти, які можуть бути оскаржені у судовому порядку, якщо вони відповідають ознакам «нормативно-правового акту», зокрема, такі акти повинні встановлювати норми права для неозначеного кола осіб і розраховані на неодноразове застосування.

Вищого адміністративного суду України, переглянутих за винятковими обставинами у 2009 році, який здійснений ВАС України.

Результати відповідного аналізу викладені у інформаційному листі 01.06.2010 № 781/11/13-10, в якому наведені більш ширші ознаки, які притаманні нормативно-правовому акту, зокрема: «це правові акти управління, які встановлюють, змінюють, припиняють (скасовують) правові норми. Нормативно-правові акти містять адміністративно-правові норми, які встановлюють загальні правила регулювання однотипних відносин у сфері виконавчої влади, розраховані на тривале застосування. Вони встановлюють загальні правила поведінки, норми права, регламентують однотипні суспільні відносини у певних галузях і, як правило, розраховані на довгострокове та багаторазове їх застосування.

З огляду на зазначене, оскаржувані рішення (накази) Держкомтелерадіо не можуть за своєю правовою природою вважатись нормативно-правовими актами з огляду на те, що наведені у них положення не мають вищевикладених ознак та є рішеннями оперативно-розпорядчого характеру, спрямованими на організацію виконання рішень вищестоящих органів (Закону та Постанови КМУ № 567)

Окрім цього, вважаємо, що оскаржувані рішення (накази) Відповідача не належать до правових актів індивідуальної дії, які підлягають розгляду в адміністративному суді, з огляду на наступне.

Згідно з висновками, які містяться у згаданому вище інформаційному листі ВАС України, загальною рисою, яка відрізняє індивідуальні акти управління, є їх виражений правозастосовний характер. Головною рисою таких актів є їхня конкретність, а саме:

Чітке формулювання конкретних юридичних волевиявлень суб'єктами адміністративного права, які видають такі акти;

розв'язання за їх допомогою конкретних, а саме індивідуальних, справ або питань, що виникають у сфері державного управління;

чітка визначеність адресата - конкретної особи або осіб;

виникнення конкретних адміністративно-правових відносин, обумовлених цими актами.

Відповідно до частини першої статті 2 Господарського Кодексу України учасниками відносин у сфері господарювання є суб'єкти господарювання, споживачі, органи державної влади та органи місцевого самоврядування, наділені господарською компетенцією, а також громадяни, громадські та інші організації, які виступають засновниками суб'єктів господарювання чи здійснюють щодо них організаційно-господарські повноваження на основі відносин власності.

Держава реалізує право державної власності у державному секторі економіки через систему організаційно-господарських повноважень відповідних органів управління щодо суб'єктів господарювання, що належать до цього сектора і здійснюють свою діяльність на основі права господарського відання або права оперативного управління (ч. 5 ст.22 Господарського Кодексу України).

Відповідно до статті 104 Цивільного Кодексу України юридична особа припиняється в результаті реорганізації (злиття, приєднання, поділу,

перетворення) або ліквідації. У разі реорганізації юридичних осіб майно, права та обов'язки переходять до правонаступників. Учасники юридичної особи, суд або орган, що прийняв рішення про припинення юридичної особи, відповідно до цього Кодексу призначають комісію з припинення юридичної особи (комісію з реорганізації, ліквідаційну комісію), голову комісії або ліквідатора та встановлюють порядок і строк заявлення кредитором своїх вимог до юридичної особи, що припиняється (ч. 3 ст.105 ЦКУ).

Відповідно до пункту 1 частини першої статті 6 Закону України «Про управління об'єктами державної власності» уповноважені органи управління (Держкомтелерадіо) відповідно до покладених на них завдань приймають рішення про створення, реорганізацію і ліквідацію підприємств, установ та організацій, заснованих на державній власності.

Поряд із цим, Держкомтелерадіо відповідно до покладених на нього завдань утворює, ліквідує, реорганізовує підприємства, установи та організації, затверджує їх положення (статути), в установленому порядку призначає на посади та звільняє з посад їх керівників, формує кадровий резерв на посади керівників підприємств, установ та організацій, що належать до сфери управління Держкомтелерадіо (пп. 37 п.4. Положення);

Окремо, просимо Суд звернути увагу на положення пункту 3.2. Пленуму Вищого Господарського суду від 24.10.2011 № 10 «Про деякі питання підвідомчості і підсудності справ господарським судам» відповідно до якого господарські суди на загальних підставах вирішують усі спори між суб'єктами господарської діяльності, а також спори, пов'язані з утворенням суб'єктів господарювання, їх реорганізацією і ліквідацією, включаючи спори про визнання недійсними установчих документів, припинення діяльності юридичної особи та скасування її державної реєстрації.

Враховуючи, що Суд в кожному конкретному випадку, визначає належність спору до публічно - правового, просимо, взяти до уваги наступне.

Згідно з пунктом 7.3. Постанови Пленуму ВАС України у межах здійснення контрольних функцій державні податкові інспекції в установленому законом порядку мають право звертатися до суду про винесення судового рішення щодо припинення юридичних осіб або підприємницької діяльності фізичних осіб - підприємців (абзац другий пункту 67.2 статті 67 Податкового кодексу України). Спори, що виникають у цих відносинах, підлягають розгляду в порядку адміністративного судочинства.

Поряд із цим, у пункті 7.4. цієї Постанови наведено, що Національна комісія з цінних паперів та фондового ринку відповідно до пункту 5-2 статті 8 «Про державне регулювання ринку цінних паперів в Україні» має право подавати позов до суду про припинення юридичної особи - емітента. Ці спори є публічно-правовими та належать до юрисдикції адміністративних судів.

Такої самої позиції дотримується Верховний Суд України, який у своїй Постанові від 24.10.2008 № 13 «Про практику розгляду судами корпоративних спорів» зазначив, що не є корпоративними спори про визнання недійсними установчих документів господарського товариства та припинення юридичної

особи, які порушуються за позовами органів Державної податкової служби України та інших суб'єктів владних повноважень, що здійснюють контроль за діяльністю товариства, а також органів, що здійснюють державну реєстрацію юридичних осіб. Відповідно до пункту 4 частини першої статті 17 КАС зазначені спори віднесено до компетенції адміністративних судів як публічно-правові за зверненням суб'єкта владних повноважень.

Наведене свідчить, що спір щодо припинення юридичної особи, визнається публічно-правовим лише в тих випадках, коли можливість звернення до суду суб'єктом владних повноважень впливає із завдань, які на нього покладені згідно з законом. Відповідні позови подаються не тільки до підвідомчих підприємств, установ, організацій, а й до будь-якого суб'єкта господарювання, який порушив норми закону. Як вище зазначено, податкові органи, у разі порушення вимог Податкового Кодексу України, звертаються до суду з вимогою про припинення юридичної особи.

З огляду на зазначені положення, вважаємо, що прийняття рішення про реорганізацію Укртелефільму, як підпорядкованого Держкомтелерадіо підприємства, є заходом організаційно-господарських повноважень органу управління об'єктом державної власності, який за своєю правовою природою має господарський характер, а отже, розгляд відповідного спору повинен здійснюватися господарським судом.

У зв'язку з цим, просимо Суд дослідити позовні вимоги позивачів на предмет їх належності розгляду в порядку адміністративного судочинства.

III. Визнання позовних вимог Позивачів необґрунтованими та невмотивованими.

Здійснивши аналіз адміністративного позову, Держкомтелерадіо припускає, що обґрунтування позовних вимог позивачів, містяться на 4-8 сторінках адміністративного позову, які структурно можна поділити на три частини:

1. Визначення юридичної особи, яка має бути реорганізована;
2. Одночасне існування декількох комісій з реорганізації з різним складом;
3. Порушення прав трудового колективу.

Відповідно до частини першої статті 2 КАС України завданням адміністративного судочинства є захист прав, свобод та інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб у сфері публічно-правових відносин від порушень з боку органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їхніх посадових і службових осіб, інших суб'єктів при здійсненні ними владних управлінських функцій на основі законодавства, в тому числі на виконання делегованих повноважень шляхом справедливого, неупередженого та своєчасного розгляду адміністративних справ.

Кожна особа має право в порядку, встановленому цим Кодексом, звернутися до адміністративного суду, якщо вважає, що рішенням, дією чи

бездіяльністю суб'єкта владних повноважень порушені її права, свободи або інтереси (ч.1 ст.6 КАС України).

Тобто, захисту в судовому порядку підлягає вже порушене право, а не те, яке може бути порушено в майбутньому, і щодо якого невідомо, буде воно порушено, чи ні.

Позивачем – 1 у адміністративній справі виступає Первинна профспілкова організація студії «Укртелефільм», яка згідно статті 19 Закону України «Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності» має право представляти інтереси своїх членів при реалізації ними конституційного права на звернення за захистом своїх прав до судових органів.

За змістом цієї норми, можна дійти висновку, що Позивач – 1 пред'являє позовні вимоги в інтересах та за дорученням її членів, які вважають, що їх права порушені рішеннями Відповідача.

Однак, Позивачем – 1, всупереч статті 19 згаданого закону, не надано доказів, що підтверджують волевиявлення членів профспілки у реалізації ними (через Позивача – 1) конституційного права на звернення за захистом своїх прав, порушених рішенням Відповідача, до адміністративного суду.

1. Визначення юридичної особи, яка має бути реорганізована.

Позивачі звертають увагу Суду на те, що: «в Постанові № 567 зазначено про утворення комісії з реорганізації юридичної особи з найменуванням державне підприємство “Українська студія телевізійних фільмів “Укртелефільм” (без зазначення ідентифікаційного коду). Натомість в оскаржуваному Наказі № 173 вказане теж саме найменування, але зазначено ідентифікаційний код 02841347, який належить юридичній особі з іншим найменування: Українська студія телевізійних фільмів «Укртелефільм». Таким чином, Відповідач, без жодних на те повноважень (фактично на власний розсуд), прийняв оскаржуваний Наказ № 173 щодо реорганізації Позивача – 2 (ідентифікаційний код 02841347), бо згідно даних Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань існує ще Державне спеціалізоване підприємство «Укртелефільм» (ідентифікаційний код 35524710), засновником якого також є Відповідачем. При цьому просимо Суд звернути увагу на наступну обставину – в редакції Закону України «Про суспільне телебачення і радіомовлення України», яка діяла до 10.04.2015 року, було зазначено саме найменування Позивача -2 (Українська студія телевізійних фільмів «Укртелефільм»), а в чинній редакції зазначеного Закону України (яка діяла і на момент оскаржуваного Наказу № 173) вказано про Державне підприємство «Українська студія телевізійних фільмів «Укртелефільм».»

Дійсно, відповідно до абзацу першого пункту 2 Постанови КМУ № 567 утворено загальну комісію з реорганізації Національної телекомпанії, Національної радіокомпанії, Державної телерадіокомпанії “Культура”, Івано-Франківської обласної державної телерадіокомпанії “КАРПАТИ”, Полтавської

обласної державної телерадіокомпанії “Лтава”, Херсонської обласної державної телерадіокомпанії “Скіфія”, Хмельницької обласної державної телерадіокомпанії “Поділля-центр”, Волинської, Дніпропетровської, Донецької, Житомирської, Закарпатської, Запорізької, Кіровоградської, Львівської, Миколаївської, Одеської, Рівненської, Сумської, Тернопільської, Харківської, Черкаської, Чернівецької, Чернігівської обласних державних телерадіокомпаній, державних організацій “Вінницька обласна державна телерадіокомпанія “ВІНТЕРА”, “Київська державна регіональна телерадіокомпанія”, Луганська обласна державна телерадіокомпанія, “Новгород-Сіверська регіональна державна телерадіокомпанія “Сіверська”, “Криворізька регіональна державна телерадіокомпанія “Криворіжжя”, державного підприємства “Українська студія телевізійних фільмів “Укртелефільм».

Поряд із цим, пунктом 4 Постанови КМУ № 567 доручено Держкомтелерадіо забезпечити вжиття заходів до реорганізації юридичних осіб, зазначених в абзаці першому пункту 2 цієї постанови, шляхом їх приєднання до Національної телекомпанії, зокрема проведення інвентаризації їх майна, у тому числі нематеріальних активів.

Оскаржуваним Наказом № 173 Держкомтелерадіо прийняв рішення про реорганізацію Укртелефільму, зазначивши організаційно-правову форму та ідентифікаційний код цього підприємства для того, щоб спростити державному реєстратору пошук Позивача – 2 у Єдиному державному реєстрі юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань при проведенні державної реєстрації цього рішення. Інформуємо, що вимога щодо обов’язковості вказування у рішенні про реорганізацію юридичної особи її ідентифікаційного коду у законодавстві відсутня.

Ствердження позивачів, що Держкомтелерадіо самовільно прийняв рішення про реорганізацію Позивача - 1 з поміж інших юридичних осіб із схожою назвою є необґрунтованим з огляду на положення Вимог щодо написання найменування юридичної особи або її відокремленого підрозділу, затверджених наказом Міністерства юстиції України 05.03.2012 № 368/5 (у редакції чинній, на момент прийняття оскаржуваного наказу), зокрема, найменування юридичної особи повинно містити інформацію про її організаційно-правову форму (крім органів державної влади, органів місцевого самоврядування, органів влади Автономної Республіки Крим, державних, комунальних організацій, закладів, установ) та назву.

Таким чином, з огляду на зазначені Вимоги, державне підприємство «Українська студія телевізійних фільмів «Укртелефільм» є повним найменування Укртелефільму, де «державне підприємство» це інформація про організаційно-правову форму, а «Українська студія телевізійних фільмів «Укртелефільм» назва юридичної особи. Так, згідно відомостей з Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань організаційно-правовою формою Позивача – 2 є саме державне підприємство.

З огляду на наведе, посилання позивачів на схожість найменування Позивача – 2 та Державного спеціалізованого підприємства «Укртелефільм», вважаємо необґрунтованими.

Окрім цього, наголошуємо, що здійснення аналізу положень Закону України «Про Суспільне телебачення і радіомовлення України» у редакції, яка не діяла на момент прийняття Наказу № 173, є безпідставним і таким, що виходить за межі розгляду адміністративного позову.

2. Одночасне існування декількох комісії з реорганізації з різним складом

Як стверджують позивачі: «Постановою від 05.08.2015 № 567 був затверджений персональний склад комісії з реорганізації державного підприємства «Українська студія телевізійних фільмів «Укртелефільм». В той же час Наказом № 173 від 25.08.2015 Відповідач визначив іншого голову комісії та затвердив інший персональний склад комісії з реорганізації державного підприємства «Українська студія телевізійних фільмів «Укртелефільм». Наказ № 173 положенням Постанови № 567 не відповідає, що свідчить про дії Відповідача всупереч положенням Постанови та статті 19 Конституції України. З наведених підстав не відповідають положенням Постанови Наказ № 346, Наказ № 41, Наказ № 247-к.»

Так, Постановою КМУ № 567 утворено комісію з реорганізації юридичних осіб, які визначені в цій постанові та схвалено склад такої комісії.

Звертаю увагу Суду, що Урядом не затверджувався персональний склад комісії та комісія з реорганізації не стосувалась тільки Укртелефільму, а й інших юридичних осіб, на базі яких утворюється суспільний мовник.

Поряд із цим, з огляду на частину першу статті 6 Закону України «Про управління об'єктами державної власності», статтю 105 Цивільного Кодексу України та частини сьомої статті 34 Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань», у редакції, яка діяла на момент набрання чинності постанови, за своєю правовою природою відповідний акт Уряду не має тих обов'язкових ознак, які притаманні рішенню про реорганізацію, зокрема:

рішення прийнято не уповноваженим органом;

у постанові відсутні відомості про персональний склад комісії з реорганізації та її голову, реєстраційні номери облікових карток платників податків членів та голови комісії (або відомості про серію та номер паспорта громадянина України або паспортного документа іноземця - для фізичних осіб, які через свої релігійні переконання відмовилися від прийняття реєстраційного номера облікової картки платника податків та повідомили про це відповідний орган доходів і зборів і мають запис в електронному безконтактному носії паспорта громадянина України);

постановою не встановлено порядок та строк заявлення кредитором своїх вимог.

Таким чином, утворена постановою Уряду комісія з реорганізації не може вважатися комісією з припинення юридичної особи, як її визначає закон.

Ще раз звертаємо увагу Суду на пункт 4 Постанови КМУ № 567, відповідно до якого Держкомтелерадіо доручено вжити заходів до реорганізації юридичних осіб, зазначених в абзаці першому пункту 2 цієї постанови.

Як раз першочерговим заходом до реорганізації і було прийняття відповідного рішення, а саме Наказу № 173 та похідних від нього наказів.

З огляду на наведене, вважаємо, що позовні вимоги позивачів про невідповідність Наказів № 173, № 346, № 41, № 247-к положенням Постанови № 567 та статті 19 Конституції України є необґрунтованими та не підлягають задоволенню.

3. **Порушення прав трудового колективу.**

3.1. Позивачі звертають увагу, що «прийняття Відповідачем вищевказаних наказів про припинення діяльності державного підприємства «Українська студія телевізійних фільмів «Укртелефільм» безумовно призведе до порушення соціально-економічних прав найманих працівників, включаючи і членів Профспілки, в тому числі на достатній життєвий рівень. За таких обставин Профспілка має право здійснювати представництво інтересів найманих працівників, в тому числі членів профспілки, та звернутися до суду з даним позовом».

Тобто, за змістом вказаної позиції Позивача – 1, Профспілка мала право пред'явити до Відповідача позовні вимоги в інтересах усіх найманих працівників, навіть тих, які не є її членами, з тієї підстави, що прийняття оспорюваний наказів безумовно призведе до порушення прав працюючих.

На наш погляд, Профспілка має право представляти інтереси лише її членів, що виходить зі змісту положень статті 19 Закону України «Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності».

Поряд із цим, позиція Позивача – 1, яка відображається у словах «безумовно призведе» суперечить статтям 2, 6 КАС України у частині захисту виключно тих прав та інтересів, які порушено на дату подання адміністративного позову.

3.2. Окремо, Позивач – 1 звертає увагу Суду на те, що Наказом № 247-к було фактично звільнено Петренко В.М. Захист його прав здійснює Позивач -1.

На думку Позивача - 1 «припиненням дії пункту 3 наказу Держкомтелерадіо від 14.11.2012. № 207 – к «Про звільнення Сторожука Ю.А. та розірвання з ним контракту» було фактично знято з посади керівника (виконуючого обов'язки генерального директора) Української студії телевізійних фільмів «Укртелефільм» Петренка В.М. Ці питання не були узгоджені із профспілкою та трудовим колективом, що призвело до порушення права працівників Української студії телевізійних фільмів «Укртелефільм». З цих підстав приходимо до висновку, що оскаржуваний наказ Держкомтелерадіо 247-к від 25.11.2015 безперечно стосується прав та інтересів Профспілки, як представницького органу трудового колективу Української студії телевізійних

фільмів «Укртелефільм», що впливає із права на участь в управлінні підприємством».

Держкомтелерадіо не погоджується з даними твердженнями з огляду на наступне.

Позивачі не звернули увагу на те, що Держкомтелерадіо не перебував у трудових відносинах з Петренком В.М., який на момент покладання виконання обов'язків керівника підприємства ^{іде цього часу} займав ^{на момент} штатну посаду першого заступника генерального директора ^{Укртелефільму}.

Таким чином, роботодавцем Петренка В.М. був і залишається Укртелефільм. Держкомтелерадіо, в свою чергу, з метою належного управління підприємством, уповноважений приймати рішення, як про тимчасове покладання виконання обов'язків генерального директора на працівника Укртелефільму, так і про скасування такого покладання.

Окрім цього, одним із додатків до адміністративного позову є список членів ППО УСТФ «Укртелефільм», який містить 16 позицій та 16 ПІБ фізичних осіб.

З огляду на те, що згідно з цим списком Петренко В.М. не є членом Позивача – 1 та беручи до уваги положення статті 19 Закону України «Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності» в частині права профспілки представляти інтереси лише її членів, вважаємо пояснення Позивача – 1, що він виступає стороною судового розгляду, зокрема, для захисту прав і інтересів Петренка В.М., невмотивованими та безпідставними.

Окрім цього, звертаємо увагу Суду, що позивачі оскаржують Наказ № 247-к в цілому, хоча за змістом позовних вимог вбачається порушення лише його окремої частини, а саме пункту 2, яким визнано таким, що втратив чинність, пункт 3 наказу Держкомтелерадіо від 14.11.2012. № 207 – к «Про звільнення Сторожука Ю.А. та розірвання з ним контракту».

Так, дійсно, до прийняття рішення про реорганізацію Укртелефільму одноосібним органом управління підприємством згідно Наказу № 207-к. був в.о. генерального директора Петренко В.М., який виконував обов'язки керівника, перебуваючи на посаді першого заступника генерального директора з 15 листопада 2012 року.

З моменту прийняття рішення про реорганізацію Укртелефільму (наказ від 25.08.2015 № 173) повноваження з управління підприємством згідно статті 105 Цивільного Кодексу України перейшли від в.о. генерального директора до Комісії. Відповідну Комісію очолив Петренко В.М.

Таким чином, з огляду на положення Цивільного кодексу України, з Петренка В.М. знято обов'язки з виконання обов'язків генерального директора з дня прийняття рішення про реорганізацію Позивача-2. Тому, він повинен був, залишитись на штатній посаді першого заступника генерального директора і паралельно очолювати Комісію

Враховуючи те, що Петренком В.М. не проводились заходи з реорганізації підприємства, Держкомтелерадіо Наказом № 346 прийнято рішення внести зміни до складу Комісії, визначивши її головою Любченко О.М.

З метою врегулювання організаційних питань, які виникли у зв'язку зі зміною голови Комісії, зокрема щодо передачі документів та печатки, Держкомтелерадіо видав Наказ № 247-к.

Згідно пункту 2 цього наказу, пункт 3 наказу Держкомтелерадіо від 14.11.2012 № 207 – к «Про звільнення Сторожука Ю.А. вважати таким, що втратив чинність, з моменту призначення Комісії.

Поряд із цим, позивачами не наведено жодних юридичних підстав, відповідно до яких, Держкомтелерадіо повинен був узгодити з Профспілкою і трудовим колективом рішення, яким визнано таким, що втратив чинність, пункт 3 наказу Держкомтелерадіо від 14.11.2012 № 207 – к «Про звільнення Сторожука Ю.А.. Також, на нашу думку, твердження, що таке рішення призвело до порушення права працівників Укртелефільму на участь в управлінні підприємством є безпідставним, з огляду на те, що зміст відповідного наказу має організаційно-розпорядчий характер і за своєю правовою природою не може негативно вплинути на права та інтереси, як трудового колективу, так і окремих працівників.

3.3. Що стосується позиції позивачів, що Наказ № 173 суперечить положенням частини третьої статті 22 Закону України «Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності» та порушив права Позивачів, пояснюємо наступне.

Відповідно до пункту 5 вказаного наказу голови Комісії доручено до 31 серпня 2015 року попередити працівників підприємства про реорганізацію та у разі прийняття рішення про скорочення чисельності або штату працівників, у зв'язку зі змінами в організації виробництва і праці, забезпечити дотримання соціально-правових гарантій працівників у порядку та на умовах, визначених чинним законодавством.

Таким чином, наказ був спрямований на повідомлення трудового колективу підприємства про початок процесу реорганізації Укртелефільму та можливе скорочення чисельності або штату працівників, яке приймається на власний розсуд керівництвом Укртелефільму. Тобто, Держкомтелерадіо не встановлював імператив щодо скорочення працівників Укртелефільму, а лише інформував про можливість здійснення таких заходів.

Відповідно до частини третьої статті 22 Закону України «Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності» у разі, якщо роботодавець планує звільнення працівників з причин економічного, технологічного, структурного чи аналогічного характеру або у зв'язку з ліквідацією, реорганізацією, зміною форми власності підприємства, установи, організації, він повинен завчасно, не пізніше як за три місяці до намічуваних звільнень надати первинним профспілковим організаціям інформацію щодо цих заходів, включаючи інформацію про причини наступних звільнень, кількість і категорії працівників, яких це може стосуватися, про терміни проведення звільнень, а також провести консультації з профспілками про заходи щодо запобігання звільненням чи зведенню їх кількості до мінімуму або пом'якшення несприятливих наслідків будь-яких звільнень.

Позивачі наголошують на тому, що між прийняттям оскаржуваного наказу, прийнятого 25.08.2015, та датою припинення діяльності Укртелефільму, передбаченої цим наказом (до 15.11.2015), був проміжок часу, менший ніж 3 місяці, що суперечить наведеній вище норми Закону України «Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності» та порушує права Позивачів.

Позивачами не було взято до уваги, що порушити цю норму закону може тільки роботодавець (керівництво Укртелефільму), а не Держкомтелерадіо. Зокрема, порушенням буде вважатись прийняття роботодавцем рішення про вивільнення працівників без попереднього (за 3 місяці до намічених звільнень) погодження з профспілками.

Поряд із цим, незрозумілим є зв'язок між датою прийняття наказу та можливого припинення юридичної особи, так як відповідно до частини четвертої статті 36 Кодексу законів про працю України у разі зміни власника підприємства, а також у разі його реорганізації (злиття, приєднання, поділу, виділення, перетворення) дія трудового договору працівника продовжується.

Так, відповідно до частини першої статті 104 Цивільного Кодексу України у разі реорганізації юридичних осіб майно, права та обов'язки переходять до правонаступників.

Отже, якщо припустити, що припинення діяльності Укртелефільму відбулось у строк, який зазначено в оскаржуваному наказі (до 15.11.2015), та якби керівництво Укртелефільму, до такого припинення, здійснило всі заходи, передбачені статтею 22 Закону України «Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності», вивільнення працівників здійснювалось би правонаступником.

Окремо, звертаємо увагу Суду на те, що Позивачем – 3 жодним чином не було обґрунтовано, які права та інтереси порушено прийнятими наказами Відповідача, які оскаржуються.

Враховуючи вищенаведене, вважаємо, що позовні вимоги до Держкомтелерадіо є необґрунтованими та не підлягають задоволенню, оскільки оскаржувані накази не завдали шкоди охоронюваним правам та інтересам позивачів.

Враховуючи викладене та керуючись ст.ст. 49, 51, Кодексу адміністративного судочинства України, **прошу Суд:**

1. Прийняти заперечення до розгляду.
2. Розглянути питання щодо закриття провадження у справі, оскільки позовні вимоги належить розглядати в порядку іншого судочинства.
3. Відмовити у задоволенні позовних вимог позивачів повністю, з огляду на відсутність порушення оскаржуваними наказами прав та інтересів позивачів, у разі, якщо справу належить розглядати в порядку адміністративного судочинства.

Додатки:

1. копія наказу Держкомтелерадіо від 25.08.2015 № 173 «Про реорганізацію державного підприємства «Українська студія телевізійних фільмів «Укртелефільм» на арк;
2. копія наказу Держкомтелерадіо від 10.11.2015 № 346 «Про внесення змін до наказу Держкомтелерадіо від 25.08.2015 № 173» на арк.;
3. копія наказу Держкомтелерадіо від 01.02.2016 № 41 «Про внесення змін до наказу Держкомтелерадіо від 25.08.2015 № 173» на арк.;
4. копія наказу Держкомтелерадіо від 25.11.2015 № 247-к «Про передачу справ державного підприємства «Українська студія телевізійних фільмів «Укртелефільм» на арк.;
5. копія наказу Держкомтелерадіо від 14.11.2012. № 207 – к «Про звільнення Сторожука Ю.А. та розірвання з ним контракту» на арк.;
6. Закон України «Про Суспільне телебачення і радіомовлення України» на арк.;
7. постанова Кабінету Міністрів України від 05.08.2015 № 567 «Деякі питання утворення публічного акціонерного товариства «Національна суспільна телерадіокомпанія України» на арк.

Голова Держкомтелерадіо**О.І. Наливайко**